

Valențele „te iubesc-ului”

Article history:

Received: 03.06.2025

Revised: 27.09.2025

Accepted: 30.09.2025

Available online: 21.10.2025

Diana-Cătălina NICULAI

Universitatea București

dcatalina506@gmail.com

<https://doi.org/10.56177/eon.6.3.2025.art.6>

TITLE: "The Valences of 'I love you' "

ABSTRACT: This paper seeks to explore the multiple manifestations of "I love you" as they emerge at distinct moments, are felt in singular experiences, and are conveyed through linguistic, metaphysical, and even phenomenological modes - almost invariably. "I love you" can have certain valences, and it is precisely this aspect that will be addressed in this paper. We will examine how exactly these facets of love exist and, possibly, why, as well as what they signify, using as a philosophical aid the chapter dedicated to the apophatic discourse of love, from the volume *The Visible and the Revealed*, written by Jean-Luc Marion. Do I love you like the morning dew, appearing upon flowers whose petals are drunk with abundance? Or do I love you as I love the sky - untouchable, even if I wished to reach it? Or perhaps my love runs so deep that my eyes already speak what my lips cannot, rendering words unnecessary?

KEYWORDS: Manifestations; Apophasis; Cataphasis; Valences; the "I Love You"; the Other.

REZUMAT: Lucrarea de față încearcă să surprindă ipostazele unui „te iubesc” spus în anumite momente, simțit în anumite clipe și străbătut prin mijloace lingvistice și metafizice, fenomenologice chiar, mai întotdeauna. „Te iubesc”-ul poate avea anumite valențe, și tocmai acest aspect se va aborda în lucrarea de față. Vom urmări cum mai exact există aceste valențe și eventual și de ce, precum și ce semnifică ele, având la dispoziție, pe motiv de adjuvant filosofic, capitolul dedicat discursului apofatic al iubirii, aparținând volumului *Vizibilul și revelatul*, scris de Jean-Luc Marion. Te iubesc precum roua de dimineață ce apare pe florile ale căror petale se îmbată de prea-plin? Sau te iubesc precum iubesc cerul pe care nu îl pot atinge, nici măcar dacă aș dori? Sau poate te iubesc atât de mult încât ochii mei deja știu ce vreau să spun și atunci cuvintele devin de prisos?

CUVINTE-CHEIE: ipostaze; apofază; catafază; valențe te iubesc-ului; celălalt.

„Iubirea este dorința de a poseda binele pentru totdeauna.”
(Platon)¹

Și mă avânt pe ale iubirii culmi,
Buzele mi se încheștează.
Nici măcar un te iubesc nu pot să spun
De-atât prea-plin,
Căci vorbele devin de prisos
Când nu ai cuvinte pentru acest frumos.

Introducere

Pentru a naviga pe apele *te iubesc-ului* este necesar să definim cele două concepte, și anume apofaza și catafaza, care sunt importante pentru cele ce urmează. Ne referim prin apofază la ceva despre care afirmăm în primă fază că nu este, „apofază (gr. apophasis „răspuns negativ”), figură care constă în răspunsul, însoțit de motivare, ce-l dă oratorul unei întrebări ipotetice a adversarului (P): „Si qui furem occiderit, iniuria occident; quam ob rem? quia ius constitutum nullum est; qui se telo defenderit, non iniura; quid ita? quia constitutum est.” „Dacă cineva a ucis un hoț, l-a ucis pe nedrept; pentru care motiv? pentru că nu s-a stabilit nici un drept; dacă cumva s-a apărut cu vreo armă, nu pe nedrept [a fost ucis];

¹ Platon. *Banchetul*. 2017. București: Humanitas, 207a.

de ce așa? fiindcă s-a hotărât acest drept.” (Cicero; → L., § 772) Sin. Prolepsă”.¹ Prin catafază în schimb ne referim la o afirmație pozitivă, spunând ceea ce este, spre exemplu Dumnezeu este bun, Dumnezeu este iubire. Capitolul “Apofaza discursului iubitor” din cartea lui Jean Luc Marion, “Vizibilul și revelatul” abordează tema iubirii din perspectiva fenomenologiei revelației. Acest text este doar o parte din proiectul lui Marion de a regândi apariția fenomenelor care nu urmează strictetea unei intenționalități clasice. El introduce în prim-plan ideea de fenomen saturat. Ce este un fenomen saturat? Ceva care depășește granițele cognitive și eventual se dă pe sine mai mult decât poate fi perceput sau gândit. Iubirea, spre exemplu, este un fenomen saturat, întrucât iubirea este mai mult decât putem noi înțelege și ne depășește calitatea noastră cognitivă, prin simplul fapt că se revelează prin dăruirea sinelui către celălalt, către persoana iubită. Vom vedea în cele ce urmează cum apare acest caracter apofatic al discursului iubitor și în ce măsură există așa numitele valențe ale *te iubesc*-ului.

Ipotezele discursului iubirii

Până să trecem la discursul apofatic așa cum îl vede Marion, țin să aduc în discuție o comparație. Discursul iubirii care nu spune nimic poate fi comparat cu iubirile de tip pantof ale lui Matei Vișniec, iubirile comode, pe care le încălți atunci când vrei să ieși la o întâlnire, în fond, este practică această iubire, poate fi trăită zilnic. Perechea de pantofi este una logică fără prea mult artificiu metafizic, în comparație cu iubirile de tip umbrelă sau cu discursul care spune ceva, cu fenomenul saturat care îți dă voie să fii văzut în posibilitatea celui alt. Iubirile de tip umbrelă sunt cele poetice, metaforice care te aduc într-un soi de euforie, de frenezie intelectuală prin abstract și spirituală prin ceea ce te face să simți cu adevărat, cam ca atunci când tremuri la vederea celui alt sau când cunoști pe cineva pentru prima dată și ai emoțiile incipitului. Aceste iubiri în viziunea lui Matei Vișniec nu sunt niște iubiri practice, precum cele de tip pantof, dar ele sunt pline de sens, ele sunt fenomene saturate în sine, dată fiind intensitatea lor. Evident, textul lui Matei Vișniec are o ironie spumoasă, dar putem totuși vedea niște asemănări între discursul care nu spune nimic și discursul care te face să simți ceva. Nu spun *te iubesc* pentru că simt prea mult ca să mă pot exprima în cuvinte. Cam acesta este mesajul transmis de către Marion. Când spui *te iubesc*, riști să distrugi farmecul cumva pentru că îl spui pentru a trezi o reacție în acel cineva. Pe de altă parte, un *te iubesc* la momentul lui are și el un farmec aparte. Până la urmă un fenomen saturat poate sau nu să fie așa. Deși nu avem aceste grade de saturație, avem valențe ale unui *te iubesc* care poate fi un discurs apofatic care nu spune nimic, într-adevăr, sau poate spune totul în anumite situații. Și dacă rostesc aceste două cuvinte și dacă nu le rostesc, spun ceva anume și trezesc totodată o reacție în celălalt.

Când vorbim despre fenomenul saturat, cum este iubirea, am putea avea în vedere și următorul pasaj din *Studii despre iubire*, de Ortega Y Gasset:

“Viceversa: în iubire totul e, după cum vom vedea, activitate. Și în loc de a consimți ca obiectul să vină la mine, eu sunt cel ce mă duc la obiect și mă instalez în el. În actul amoros, persoana iese din sine: e pesemne cea mai intensă încercare făcută de către Natură pentru ca fiecare să iasă din sine însuși către altceva. Nu grăvează altceva către mine, ci eu către altceva... Te iubesc așa cum trebuie să iubim: cu disperare.”²

Este foarte interesant modul în care Ortega Y Gasset gândește fenomenul iubirii, cumva în iubire ieșim din noi înșine pentru celălalt. Dacă este să facem legătura cu Marion, se poate afirma faptul că dacă spun *te iubesc*, cumva îl las pe celălalt să fie văzut în posibilitatea sa. Disperarea cu care spun acest *te iubesc* implică de fapt acțiunea și modul în care eu o fac. *Te iubesc* nu este un fapt ca atare, este o acțiune. *Te iubesc*, așadar, arată acțiunea pe care eu o fac pentru celălalt, nu atest simplul fapt de a o face, ci doar fac. De aceea Marion este de părere că un *te iubesc* nu spune practic nimic, pentru că nici nu este menit a spune ceva, el doar arată. Pentru a servi drept adjuvant, vom urmări îndeaproape exemplul dat de Marion când analizează dialogul dintre Clélia și Fabrice, ce apare în *Mănăstirea din*

¹ “Apofază,” *DEX Online*, accesat 20 mai 2025, <https://dexonline.ro/definitie/apofaza%C4%83>

² José Ortega y Gasset, *Studii despre iubire* (București: Humanitas, 1995), 11-12

Parma. Iubirea în acest exemplu se arată exact prin refuzul de a fi spusă. Iubirea dintre cei doi este una trăită, nu conceptualizată. De aceea cuvintele *te iubesc* nu spun nimic, în fond. De ce alege Marion acest exemplu? Pentru că iubirea nu poate fi redusă la limbaj, ea se trăiește și tocmai de aceea este fenomen saturat. De aceea, vorbește Ortega Y Gasset despre iubirea ca disperare, pentru că atunci, când iubești, simți și nu îți mai pui problema conceptualizării, a raționalizării iubirii. O exprimi prin saturația care vine din ceva mai puternic decât limbajul. Iubirea este așadar revelată, dăruită prin simplul fapt că îl las pe celălalt să fie, îl recunosc prin iubirea dăruită. Marion arată că cele două cuvinte *te iubesc* constituie de fapt un act perlocuționar, în măsura în care provoacă o reacție, trezește o reacție în celălalt,

“Chiar dacă nu îi spune nimic lui Fabrice, Clélia îi vorbește despre ea însăși. Te iubesc nu enunță poate nimic despre vreo stare de lucruri, nici nu afirmă nimic despre nimic, dar totuși acest enunț spune acest nimic cuiva, lui Fabrice, îl spune pentru un altul. Fie acest enunț de pornire: «Eu sunt, îi spune o voce dragă, am venit să-ți spun că te iubesc și să te întreb dacă vrei să mi te supui».”¹

Supunerea prezentă în acest enunț este de fapt reprezentată de recunoașterea celuilalt. Se așteaptă așadar o reacție din partea celuilalt. Este interesantă această idee, în măsura în care poate fi comparată cu mitul androgenului, când cele două jumătăți se reunesc pentru a forma un întreg. Așadar, reacția provocată de aceste două cuvinte *te iubesc* poate face referire chiar la acest lucru. Eu spun prima parte, *te iubesc*, și aștept reacția din partea celuilalt, și așa se reunesc cele două părți. În fond, vorbim despre reuniunea eului cu celălalt, „The myth Aristophanes tells in Plato’s Symposium, in which love reunites the two halves of one sole being, interprets the adventure as a return to self”.² Cu alte cuvinte, când spun *te iubesc* către celălalt, aștept ca celălalt să mă recunoască, pentru că așa mă reîntorc la mine. De ce oare este important să mă întorc la mine? Pentru că iubirea înseamnă recunoașterea în celălalt când mă văd pe mine, mă recunosc pe mine în oglinda celuilalt. Metaforic vorbind, este un gest extrem de frumos. Arată oglinda vie a iubirii, precum și a persoanei iubite recunoscute de cel care iubește. Cumva, un fel de eterna reîntoarcere, mă reîntorc la ceea ce iubesc pentru că mă regăsesc pe mine.

Întrebarea este: oare Clélia i-ar repeta lui Fabrice la infinit că îl iubește? Și oare Fabrice ar răspunde acestui act perlocuționar? Ar recunoaște-o pe ea? Și ar dori să i se supună la infinit? Până la urmă poate așa băgăm de seamă și dăm atenție acestor două cuvinte, care deși nu spun nimic, ajung să spună totul. Magia iubirii este că și dacă spui ceva și dacă nu spui, iubirea își păstrează același efect și același tremur, aceeași recunoaștere, în fond, a celuilalt, și dacă răspund și dacă nu răspund, cumva îl recunosc pe celălalt prin simplul fapt că am o reacție provocată. Cum de altfel și vorba, și tăcerea este tot un răspuns, uneori mai mult decât vorbele.

Când simți prea multe, până și cuvintele își pierd din intensitate și rămân doar niște suflări metafizice, niște banalități așezate doar pentru a umple ceva ce ține loc de sentimente, ce ține loc de senzație și fervoare. Cu toții avem nevoie să fim văzuți. Chiar și cei care nu spun prea multe. În iubire, oricum nu se spun prea multe, exact cum spune și Marion. Iubirea se face simțind. Și dacă simt, atunci *te iubesc* nu poate fi exprimat atât de simplu și de concis. O astfel de precizie matematică își are mai degrabă rădăcinile în rațiune. Iubirea, dacă devine conceptualizată, își pierde scopul pentru care a fost creată, și anume pentru a-l face pe celălalt să simtă.

Cuvintele dau glas sentimentelor care încolțesc, și totuși, iubirea nu are nevoie de aceste cuvinte. Un paradox, un fel de du-te vino, un fel de înșfăcare a celuilalt, o bucată ruptă din lume pentru ca mai apoi să fie ruptă din celălalt.

¹ Jean-Luc Marion, *Vizibilul și Revelatul* (Sibiu: Deisis, 2007), 149-150

² Emmanuel Levinas, *Totality and Infinity: An Essay on Exteriority*, trad. Alphonso Lingis (The Hague: Martinus Nijhoff, 1979), 254

Traducere: Mitul pe care îl povestește Aristofan în Banchetul lui Platon, în care iubirea reunește cele două jumătăți ale unei ființe unice, interpretează aventura iubirii ca o întoarcere la sine.

Metamorfozele *te iubesc*-ului și ale iubirii

Dacă vorbim despre metamorfozele *te iubesc*-ului și ale iubirii avem în vedere și faptul că iubirea se manifestă și prin trup,

„Fenomenul erosului e mai mare decât moartea și sensul lui este eternitatea, deoarece el nu ține de orizontul ființei și neființei, ci de acela al unei alterități care în schimbul fidelității mele date prin jurământ îmi dă un trup și asigurarea că cineva mă iubește cu adevărat, pentru totdeauna, deci pentru vecie (S 37). Jurământul celor ce se iubesc e asigurat însă întotdeauna de un al treilea. Într-o primă instanță, acesta e copilul în care se întrupează jurământul și fidelitatea celor ce se iubesc și apare ca într-o oglindă fenomenul lor erotic comun.”¹

Acest *te iubesc* ajunge să se materializeze prin ceva exterior, și anume crearea unei alte ființe. Este o metamorfoză a iubirii, printre cele mai puternice chiar, în măsura în care, dacă ar fi să ne gândim din punct de vedere religios, stă cumva la baza creației. Poate fi un argument bun pentru *te iubesc*-ul spus care de fapt nu transmite mare lucru, mai cu seamă că menirea lui este să provoace o reacție. Cele două cuvinte se preschimbă în funcție de context. Spre exemplu, dacă luăm un caz clasic al îndrăgostiților un simplu *te iubesc* poate că nu înseamnă atât de mult pe moment, dar mai târziu ajunge să se metamorfozeze într-un al treilea. Mai întâi, *te iubesc*-ul are o valență declarativă, declar acțiunea de a-l iubi pe celălalt, după capătă o valență care proiectează, îmi exprim cumva sentimentul, dar totodată afirm și intenția mea de a fi pentru celălalt, mai apoi capătă valența de dare de sine, după cum ar spune Marion, te dai pe tine ca într-un angajament ce nu mai așteaptă un răspuns. Ar mai fi două distincții aici, iubirea imatură, care înseamnă posesie, precum și iubirea matură, care înseamnă să îl lași pe celălalt să fie, ca o influență a lui Levinas, iubirea devenind aici o relație cu celălalt în alteritatea sa absolută, iubirea venind ca o chemare, mă las deschis în fața ei. Marion spune că în prim-plan-ul fenomenelor saturate se află cel erotic și pe bună dreptate. Fenomenul erotic este cu siguranță un fenomen saturat, pentru că senzația și simțirea pot fi date imediat, pe loc, fără anumite artificii. Spre exemplu, este nevoie de o privire, de un gest, de o atingere, poate chiar de două cuvinte să trezească în celălalt o dorință poate, o reacție de răspuns sau chiar de contemplare. Cam ca atunci când miroși coperta unei cărți și îți transmite un iz aparte care te transpune mai apoi în lumea firească a literarului, mai cu seamă dacă este vorba despre o poveste de dragoste la care așteptăm finalul cu sufletul la gură, cum ar fi Romeo și Julieta. Iubirea dintre cei doi trece de barierele lingvistice, ea înseamnă mai mult decât limitările limbajului și trece aproape în absolut. Iubirea celor doi nu este consumată în realitate și astfel ajunge eternă în moarte. Un paradox absolut esențial pentru ideea de fenomen saturat al iubirii.

„Filozofia nu mai spune astăzi nimic sau foarte puțin despre iubire [amour]. De altminteri e mai bună această tăcere, câtă vreme atunci când riscă să vorbească despre ea o maltratează sau o trădează. Aproape ne-am îndoi că filozofii o mai încearcă, dacă n-am bănuî mai degrabă că se tem că nu mai au nimic de spus despre ea. Pe bună dreptate, fiindcă ei știu mai bine decât oricine că nu mai avem nici cuvintele pentru a o spune, nici conceptele pentru a o gândi, nici puterile pentru a o celebra. De fapt, filozofii au abandonat-o, au destituit-o din rangul de concept și în cele din urmă au respins-o în marginile întunecoase și neliniștite ale rațiunii lor suficiente- împreună cu refulatul, cu nespusul și nemărturisitul. Fără îndoială există alte discursuri care pretind să preia această lipsă de moștenitori și în felul lor chiar reușesc uneori să o facă. Poezia îmi poate spune ceea ce experimentez fără a ști să articulez, eliberându-mă astfel de afazia mea erotică -- totuși ea nu mă va face niciodată să înțeleg iubirea, amorul, în conceptul său”.²

Aici avem de-a face cu iubirea metamorfozată în tăcere apofatică, ca să folosesc un termen uzitat de Marion. Iubirea este una saturată, excesivă în care nu îmi încap cuvintele. Nu îmi vine în minte decât

¹ Jean-Luc Marion, *Fenomenul Erosului. Șase Meditații* (Sibiu: Deisis, 2004), 19

² *Ibidem*, 25

un exemplu, și anume cel al lui Werther, din *Die Leiden des Jungen Werthers*, scrisă de J. W. Von Goethe în care tăcerea lui este mult prea mare pentru a-i mărturisi dragostea lui Lotte. Tăcerea este atât de mare încât din cauza neputinței ajunge să comită gestul final tocmai ca răspuns al iubirii lui pentru Lotte, ca răspuns pentru tăcerea lui. Werther a ajuns să nu-i mărturisească femeii de care se îndrăgostise sentimentele tocmai pentru că avea o neputință a recunoașterii faptului ca atare. După cum s-ar zice și în alt mod, din prea multă recunoaștere a iubirii față de ea, a ajuns să nu îi mai recunoască în fond nimic, un fel de fenomen saturat al tăcerii eterne. Ce arată toate acestea? Că iubirea nu este menită a fi înțeleasă, ci trăită din plin. De aceea poezia augmentează iubirea. Se redau senzații în poezii, iar miza este să trezească, exact ca *te iubesc*-ul lui Marion, o reacție. Iubirea din poezie provoacă, dă o șansă tuturor lucrurilor ce au rămas nespuse și netrăite. Poezia te face să simți cumva ceva ce nu ai putea simți fără o rimă îmbrățișată poate, fără cuvinte care se transformă în cele mai frumoase metafore, fără o hiperbolă menită să accentueze măcar puținul dintr-un sentiment trăit în realitatea imediată. Poezia, pe cât de mult augmentează iubirea și esența ei, pe atât se apropie cât mai mult de ceea ce înseamnă sentimentul, acel sentiment pe care îl ai de obicei când te îndrăgostești, „Îndrăgostiții, îndrăgostiții dintotdeauna și de pretutindeni, nu pot evita să-și sistematizeze euforia – mai ales la începutul relației lor – prin trei propoziții de o miraculoasă, sublimă, unanimă banalitate: 1) Ne vom iubi veșnic (cu variante: „Nu ne vom mai despărți niciodată”, „Nu-mi mai pot imagina viața de-aici înainte fără tine” etc.) 2) Parcă ne-am cunoaște dintotdeauna (cu variante: „Sîntem făcuți unul pentru altul”, „Am fost programați de la începutul lumii să ne întâlnim”, „Ești dintotdeauna perechea mea, jumătatea mea”) și 3) Iubirea noastră e unică („Trăim ceva rarissim, fără precedent, fără comună măsură cu iubirile altor cupluri”). Dacă nu te-ai auzit niciodată proferînd măcar unul din aceste trei „absoluturi”, n-ai fost niciodată cu adevărat îndrăgostit. Faptul că i-ai auzit și pe alții vorbind la fel nu te demobilizează. Cu tine și cu amorul tău e altceva. Ceva profund, neconvențional, ireductibil”.¹ Andrei Pleșu vorbește aici despre trei etape ale iubirii. Cumva, cam ca la Kierkegaard cu Sau-Sau, iubirea imatură, adică dimensiunea estetică, îndrăgostirea estetică și iubirea matură, îndrăgostirea sau mai bine zis dezvrăjirea etică, atunci când treci de patina timpului și aluneci aproape în eternitate cu acea iubire purtată pentru celălalt. Iubirea pentru fiecare îndrăgostit este unică nu pentru că doar el trăiește acest sentiment, ci pentru că de fapt el se raportează la iubire ca fiind singurul care trăiește așa ceva, de aceea și înseamnă recunoașterea celuiilalt, pentru că tocmai nu îl pot recunoaște pe celălalt decât prin această unică iubire pe care i-o ofer. Nimeni nu îi poate oferi celuiilalt acest tip de iubire în afară de cel îndrăgostit de el.

Concluzii și gânduri de epilog

Voi începe acest epilog cu o confesiune: tema iubirii m-a obsedat profund de-a lungul anilor, în măsura în care mi-am petrecut destul de mult timp încercând să înțeleg ceva ce nu era de înțeles, era mai mult de experimentat, de trăit în profunzimea actului. Așa ajungem și la ceea ce ne transmite Marion. Discursul apofatic al iubirii este de fapt reprezentat de iubirea ca fenomen saturat, simțind și trăind la o intensitate absolută și totuși mundană, o mângâiere în păr, un surâs, un zâmbet. Iubirea în acest sens poate semăna cu un fel de mâncare, când nu îl ai tânjești după el, când îl ai, parcă ai mânca altceva și când ai mânca prea mult ți se face rău. Așadar, iubirea, la fel ca *te iubesc*-ul la Marion vine în doze controlate. O ciocolată este tot o ciocolată indiferent de câte ori ai mâncat. În iubire este nevoie de un du-te vino controlat, altfel intervin plictisul și saturația, și nu, nu vorbim despre fenomenul saturat aici. Pentru a descrie perfect acest du-te vino, găsesc potrivit un cuvânt, poate unul dintre cele mai frumoase cuvinte din limba germană, și anume Sehnsucht. Etimologic vorbind, cuvântul este de fapt alcătuit din două părți, verbul sehnen care înseamnă a tânji, a dori intens sau a suspina după ceva și Sucht care înseamnă boală sau obsesie, venind totodată de la verbul suchen, care înseamnă a căuta. Așadar, pentru a nu păli iubirea, este necesar să avem acest Sehnsucht. Așa se menține într-un fel fenomenul saturat.

¹ Pleșu, Andrei. 2010. „Un gând rapid despre iubire”. *Dilema Veche*. 19 mai 2010. <https://dilemaveche.ro/sectiune/editoriale-si-opinii/situatiunea/un-gind-rapid-despre-iubire-609833.html>.

La fel se întâmplă și în cazul lui *te iubesc*. Spus de prea multe ori își pierde farmecul. Ne mai rămâne un singur lucru de făcut pentru a menține acest Standhalten¹ al discursului apofatic al iubirii, și anume să ne aflăm în căutarea permanentă a acestui Sehnsucht și să îl valorificăm ca atare.

Dacă în iubire eu îl recunosc pe celălalt,
Nu-mi rămâne decât să îl las și eu pe același celălalt să
mă recunoască în posibilitatea mea.

References:

- „Apofază”. DEX Online. Accesat 20 mai 2025. <https://dexonline.ro/definitie/apofaz%C4%83>
- Levinas, Emmanuel. *Totality and Infinity: An Essay on Exteriority*. Tradus de Alphonso Lingis. The Hague: Martinus Nijhoff, 1979.
- Marion, Jean-Luc. *Fenomenul Erosului. Șase meditații*. Sibiu: Deisis, 2004.
- Marion, Jean-Luc. *Vizibilul și revelatul*. Sibiu: Deisis, 2007.
- Ortega y Gasset, José. *Studii despre iubire*. București: Humanitas, 1995.
- Platon. *Banchetul*. București: Humanitas, 2017.
- Pleșu, Andrei. “Un gând rapid despre iubire.” *Dilema Veche*, 19 mai 2010. <https://dilemaveche.ro/sectiune/editoriale-si-opinii/situatiunea/un-gind-rapid-despre-iubire-609833.html>

BIONOTE:

Diana-Cătălina Niculai is a student in the second year of the Master's Degree programme entitled *Istoria și Circulația Ideilor Filosofice*, at the Faculty of Philosophy, University of Bucharest. Her field of study is Philosophy and Literature, mostly focusing on the analysis of literary, existential, and philosophical discourses and also on the human approach to life. She is an olympic on the National Olympiad of Romanian Language and Literature and published the article “Focșani – un topos feeric” in the book entitled *Focșaniul din povestea mea*, 2019 (Armonii Culturale, coordinated by Ana-Maria Cornilă-Norocea, her mentor and her professor of Romanian Language and Literature. She published poetry in *Zugzwang Cultural Magazine*, as well. At the moment, she is open to free-lancing projects and aims to leading courses related to creative writing, authenticity, and philosophical counseling, funding her own epicurean garden, having by her side curious people who are interested in living the good life.

¹ Termen folosit cu precădere de Heidegger pentru a desemna capacitatea Dasein-ului de a menține o atitudine autentică în fața anxietății, a morții, a nimicului